

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้เสนอหลักการและมโนทัศน์ที่ได้ศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ จะนำมาเสนอโดยได้จำแนกเป็น 3 ตอนดังนี้

1. มโนทัศน์เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 ความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.3 กระบวนการอ่านและวิธีการโคลง
2. มโนทัศน์เบื้องต้นเกี่ยวกับแบบทดสอบโคลง
 - 2.1 ความเป็นมาของวิธีการโคลง
 - 2.2 คุณสมบัติของแบบทดสอบโคลง
 - 2.3 ชนิดของแบบทดสอบโคลง
 - 2.4 การสร้างแบบทดสอบโคลง
 - 2.5 การตัดคำ และการให้คะแนนในแบบทดสอบโคลง
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยภายในประเทศ

มโนทัศน์เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านนับได้ว่าเป็นทักษะที่อยู่ยากซับซ้อน จะต้องอาศัยการทำงานของสมองในขั้นสูงสุด กล่าวคือ ต้องอาศัยการนึกย้อนกลับ (Recall) การหาเหตุผล (Reasoning) การประเมินผล (Evaluation) การใช้จินตนาการ (Imagination) การเรียบเรียงเป็นหมวดหมู่ (Organizing) การนำไปใช้ (Applying) และการแก้ปัญหา (Problem Solving) (อุทัย ภิรมย์ริน, 2521)

สำหรับนิยามหรือความหมายของการอ่านนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังนี้

ก๊อ สวัสดิทาณิษฐ์ (2505) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "เป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นตัวความคิด และนำตัวความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ไ้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่ "การเข้าใจความหมายของคำ"

รัญจวน อินทรกำแหง (2519) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า คือ "การแปลสื่อความหมายจากตัวอักษรหรือภาพ ให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวความคิด โดยให้มีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจน การอ่านจะต้องจับใจความสำคัญของข้อความ และสามารถผูกเป็นเรื่องราวได้ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นมาพร้อมกับการอ่านไปด้วย"

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond and Tinker, 1957) ได้กล่าวว่า การอ่านคือความเข้าใจตัวอักษร ซึ่งเราให้ผู้อ่านระลึกถึงความหมายที่ได้สร้างขึ้นจากประสบการณ์และความหมายที่ได้ใหม่ จะเป็นผลของความคิดรวบยอดที่มีอยู่แต่เดิม กล่าวง่ายก็คือ กระบวนการอ่านประกอบด้วยความหมายของผู้เขียน รวมกับการตีความ การประเมินผลและการตอบสนองของผู้อ่านที่มีต่อความหมาย

นิวเวล และไซมอน (Newell and Simon, 1970) กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการทางจิตภาษาศาสตร์ การอ่านผู้อ่านจะใช้ระบบการรับข่าวสารในการรับรู้สิ่งที่อ่านโดยใช้ตาเป็นอวัยวะรับสัมผัสจับสิ่งที่ เป็นตัวหนังสือส่งไปยังหน่วยรับความรู้สึก เกี่ยวกับการอ่านแล้วส่งไปยังกระบวนการความจำ เมื่อสิ่งที่อ่านผ่านกระบวนการความจำไปแล้วจะถูกส่งกลับมายังตัวรับหน่วยสิ่งที่อ่านใหม่อีกครั้ง จากนั้นจึงส่งมายังหน่วยปฏิบัติการอ่านออกเสียงหรือความเข้าใจ

เดอชองท์ (Dechant, 1969) กล่าวว่า การอ่านมิใช่เพียงความเข้าใจในสัญลักษณ์หรือการออกเสียง หรือการรับความหมายจากตัวหนังสือ แต่ผู้อ่านจะได้รับการกระตุ้นจากตัวหนังสือ และต้องปรับความหมายของตัวหนังสือ เหล่านั้นให้ เข้ากับความหมายที่ผู้อ่านมีอยู่แล้ว

ฟรีส (Fries, 1963) กล่าวว่า การอ่านคือ การตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพูด หัวใจของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน

สมิธ (Smith, 1967) ให้นิยามการอ่านว่า เป็นคำพูดที่ถูกบันทึกเก็บไว้เมื่อเราพูด เราต้องใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความคิดของเรา และในเวลาเดียวกันเราจะต้องรับรู้ด้วยว่าจะต้องเรียบเรียงคำพูดนั้นอย่างไร จึงจะได้รับผลตามความมุ่งหมายซึ่งอาจจะต้องใช้เสียงหรือสัญลักษณ์แทนก็ได้

ลาโด (Lado, 1964) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรวมทักษะในการถอดความการวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง การตีความและการให้ข้อคิดเห็น

ฟรีส (Fries, 1968) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นการตอบสนองของสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพูด หัวใจของการอ่านนั้นอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ

เกรย์ (Gray, 1984) กล่าวว่ากระบวนการอ่านประกอบด้วยทักษะที่สำคัญหลายอย่าง ดังนี้

1. การรับรู้ (Perception of the words used) ผู้อ่านจะอ่านหนังสือได้เข้าใจ ก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษร และเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน เกรย์ กล่าวว่า การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท
2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the ideas expressed)
3. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบความคิดของผู้เขียน (Reaction to these ideas) เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งผลของการประเมินจะเป็นการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้
4. ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเก่าจากเรื่องที่อ่าน (Integration of the ideas) ซึ่งหมายถึงการรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond and Tinker, 1957) กล่าวว่าความสามารถในการอ่าน

ขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word meanings) การเข้าใจความหมายของคำ เป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่เข้าใจประโยค (Sentence) อนุเจต (Paragraph) และไม่สามารถพูดหรืออ่านได้

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่าน เป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของกลุ่มคำแล้ว ยังต้องรู้จักนำเอาคำแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์กันโดยได้ใจความ เป็นประโยค

4. การเข้าใจอนุเจต (Paragraph Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการนำประโยคในคอนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน นักเรียนจะสามารถอ่านได้เข้าใจยิ่งขึ้น

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (Comprehension of larger units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตด้วย

ทักษะพื้นฐานทั้งหมดตามที่กล่าวมาแล้วนี้ จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือผู้อ่าน จะเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของคำ รู้จักอ่าน เป็นกลุ่มคำ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเข้าใจประโยค การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคจะทำให้เข้าใจอนุเจต และการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านทั้งหมด

พอจะสรุปได้ว่า การอ่านคือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และสามารถแปลความ ตีความและขยายความ สัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ปรากฏออกมา เป็นความคิดเห็นที่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ความเข้าใจในการอ่าน

ชวาล แพร์ตกุล (2520) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจว่าเป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการ ดังนี้

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อ ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างขั้นและความรู้ย่อ ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอันใด ที่มีสภาพท่านเองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว ก็สามารถตอบและอธิบายได้

ความเข้าใจในการอ่านสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราวนั้นโดยเฉพาะ
2. การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างขั้นส่วย่อ ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่งได้
3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

การวิจัยและศึกษาเรื่องการอ่านในต่างประเทศ เป็นที่สนใจและได้ศึกษากันมาเป็นเวลานานแล้ว เช่น ศึกษาว่าสิ่งใดบ้างมีอิทธิพลต่อการอ่าน หรือต่อความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน เกทส์ (Gates, 1947) มีความเห็นว่าความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ อย่างถูกต้อง ความเข้าใจในการอ่านพิจารณาได้จากลักษณะต่อไปนี้

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน (Type of reading comprehension) ซึ่งมีอยู่หลายชนิด คือ
 - 1.1 อ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ หรือเก็บใจความโดยทั่วไป
 - 1.2 อ่านเพื่อศึกษารายละเอียดที่สำคัญ
 - 1.3 อ่านเพื่อคาดการณ์ว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร
 - 1.4 อ่านเพื่อรวบรวมเรื่องหรือย่อโดยนำมาเขียนเสียใหม่
 - 1.5 อ่านเพื่อประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน
 - 1.6 อ่านเพื่อสรุปความในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เรื่องย่อ และโครงเรื่อง
 - 1.7 การอ่านเพื่อเปรียบเทียบ
 - 1.8 การอ่านเพื่อเพื่อจดจำเนื้อหาไปใช้

2. ปริมาณความสามารถในการอ่าน (Ability in reading)

ปริมาณความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา และประสบการณ์ของผู้อ่าน ตลอดจนความยากง่ายของเรื่องที่อ่าน

3. ระดับความเข้าใจของการอ่าน (Levels of reading comprehension) ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัวผู้อ่านแต่ละคน

4. ระดับความเร็วในการอ่าน (Speed of reading comprehension)

ความเร็วในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน ความเร็วในการรับรู้ตัวอักษร ความยากง่ายของเนื้อหา และประเภทของการอ่าน

จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนมาก การที่บุคคลจะอ่านได้เข้าใจนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาซึ่งได้แก่ คำศัพท์และโครงสร้างของประโยคและความสามารถในการคิด ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและระดับสติปัญญาของผู้อ่าน เป็นสำคัญ

ส่วนบอนด์และทิงเจอร์ (Bond and tinker, 1957) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านที่ต้องอาศัยพื้นฐานความเข้าใจในด้านต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้านักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเจต (Paragraph)

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค (Sentence comprehension) นอกจากนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายเป็นรายคำและเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยค จะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

4. ความเข้าใจอนุเจต (Paragraph comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุเจตได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเจต การเข้าใจความ

สัมพันธ์ระหว่างประโยคค่อนข้างจะยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางด้านนี้แล้ว นักเรียน จะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. ความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจต (Comprehension of larger units)
นักเรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็คือ เมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของ เรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตด้วย

กระบวนการอ่านและวิธีการโคลซ

จันทอร บรูมบรพท (2515) อธิบายไว้ว่า กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่ ค่อนข้างซับซ้อน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรู้ความชำนาญในการจดจำคำ (Word recognition) ความสามารถในการแยกตอบสนองสิ่งที่รู้เห็นจากสัญลักษณ์ตีพิมพ์ต่างๆ (Cognitive reasoning) Eleanor J. gibson ได้จัดกระบวนการอ่านออกให้เห็นชัดเจนตามลำดับขั้นของพฤติกรรมดังนี้

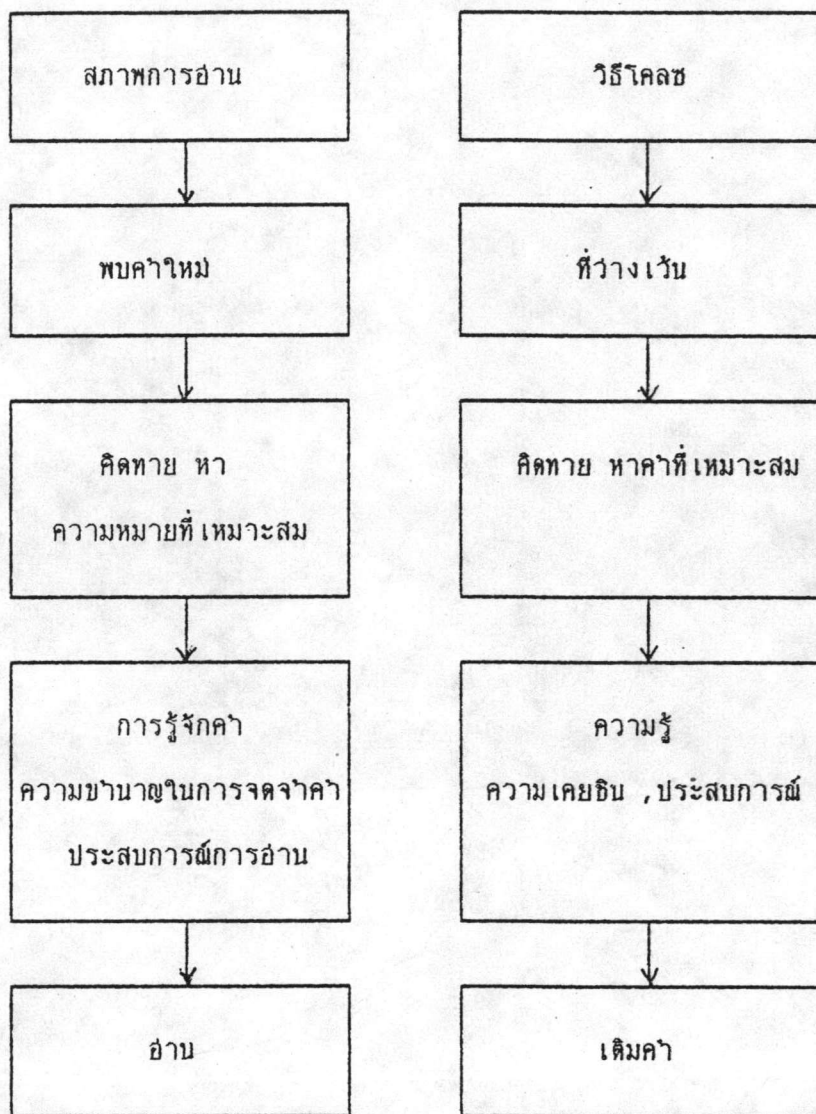
ขั้นแรก ได้แก่ การรับสื่อสาร (Receiving communication) คือ เมื่อเห็น ตัวหนังสือ หรือสัญลักษณ์ตีพิมพ์

ขั้นที่ 2 เป็นการแยกหรือเลือกตอบสนองตามตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ตีพิมพ์ (Making discriminative response to graphic symbols)

ขั้นที่ 3 เป็นการถอดสัญลักษณ์ตีพิมพ์หรือตัวหนังสือเป็นคำพูด เพื่อเข้าใจความหมาย (Decoding graphic symbols to speech)

ขั้นที่ 4 เป็นการสัมพันธ์ความหมายจากคำพูด กับสัญลักษณ์ตีพิมพ์ คือ ช้อความที่อ่าน (Getting meaning from the printed page)

จากลำดับขั้นตอนของกระบวนการอ่าน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกระบวนการโคลซ จะ เห็นได้ว่ามีความคล้ายคลึงกันในส่วนที่ว่าจะมีการคิดและพยายามทายคำที่เหมาะสมมาเติมลงใน ช่องว่างของคำที่ขาดหายไป ในวิธีการโคลซ ก็เหมือนกับการพบคำใหม่ในสภาพการอ่าน ผู้อ่านจะ ต้องคิดเสาะหา หรือทายความหมายที่เหมาะสมมาสัมพันธ์กับคำใหม่นี้ เหมือนกับการหาคำมา เติม ลงในช่องว่างให้ได้ความเหมาะสมเช่นกัน ซึ่งภาพประกอบข้างล่างนี้จะแสดงให้เห็นความคล้ายคลึง ของสภาพการทั้งสอง

ภาพประกอบที่ 1 เปรียบเทียบสภาพการอ่านและวิธีโคลซ

เมื่อพิจารณาหลักการของวิธีโคลซ และความสัมพันธ์ของวิธีโคลซกับสภาพการอ่านแล้ว จะเห็นได้ชัดว่า การประเมินความสามารถในการอ่านจากวิธีโคลซนี้จะกระทำได้ เพราะหน่วยคำที่ใช้ในการประเมินผลจะขึ้นอยู่กับความรู้ ประมวลคำต่าง ๆ ประสบการณ์ ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ตลอดจนการรู้จักคิดโยงความหมายสิ่งที่อ่านทั้งหมดอย่างแจ่มแจ้ง ซึ่งเป็นลักษณะหรือคุณสมบัติของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านนั่นเอง

มโนทัศน์เบื้องต้นเกี่ยวกับแบบทดสอบโคลซ

ความเป็นมาของวิธีการโคลซ

โคลซ(cloze) เป็นวิธีการที่ วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Winson L. Taylor, 1953) คิดขึ้นในปี 1953 โดยยึดหลักจิตวิทยาแบบ Gestalt ซึ่งใช้ทฤษฎีที่เรียกว่า "closure" คือการเติมสิ่งที่ขาดลงไปให้สมบูรณ์ได้ในมโนภาพ เช่น เราคุ้นเคยกับภาพวาดภาพหนึ่ง เมื่อเรามาดูภาพที่เคยเห็นขาดตอนไป เราก็สามารถเติมให้สมบูรณ์ได้ เทย์เลอร์ได้นำเอาหลักการนี้มาใช้ทำแบบทดสอบ เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านและทดสอบว่า ผู้ทำสามารถใช้คำเติมในช่องว่างที่ถูกตัดตอนไปให้เหมาะสมกับเนื้อหาโดยใช้คำชี้แนะ (clues) ที่มีอยู่ ถ้าผู้อ่านสามารถเติมคำลงในช่องว่างได้ตรงกับคำเติม หรือความหมายเติม แสดงว่าผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เพราะการที่ผู้อ่านจะเติมคำได้ถูกต้องนั้นนอกจากจะเข้าใจความหมายของคำที่จะเติม ลักษณะและแบบแผนของภาษาแล้ว ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของข้อความที่จะตัดคำนั้นทั้งหมดด้วย จึงจะสามารถเติมคำได้ถูกต้องและสอดคล้องกับข้อความนั้น วิธีการเติมคำของแบบทดสอบนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถ ความเคยชิน หรือประสบการณ์ที่มีต่อเรื่องนั้นๆ ในการทดสอบแบบทดสอบโคลซ ลักษณะของภาษาจะต้องมีความซ้ำซ้อน (redundancy) หมายถึงว่า มีคำซ้ำพอบที่จะทำให้เดาได้ ยิ่งมีมากเท่าไร ผู้อ่านก็สามารถเดาคำแต่ละช่องได้แม่นยำมากขึ้นเท่านั้น ผู้อ่านจะใช้วิธีทำนายล่วงหน้าจากคำประโยค และโครงสร้างหรือความหมายของภาษาที่ซ้ำซ้อนนี้ นอกจากนั้นความสามารถในการใช้ประโยชน์จากคำ หรือข้อความในเรื่อง (context clues) จะช่วยเสริมความเข้าใจในเรื่องนั้นได้มากยิ่งขึ้น ในทางตรงข้ามถ้าผู้อ่านไม่มีความคุ้นเคยกับลักษณะของข้อความ หรือข้อความไม่มีคำซ้ำซ้อนที่ยังพอเดาได้ ก็จะทำให้การทำข้อสอบแบบนี้ยากมากขึ้น

สุทัศน์ สุกมลสันต์ (2530) ได้กล่าวถึงทฤษฎีและแนวคิดของแบบทดสอบโคลซว่ามีแนวคิดเชิงทฤษฎีสืบสนับสนุน 3 แนวคิดคือ

1. หลักของการปิดของนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt principle of Closure)

คำว่า Cloze มาจากคำว่า Closure ซึ่งตามหลักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลท์ เชื่อว่าในการเรียนรู้นั้น บุคคลสามารถรับรู้ (perceive) รูปแบบหรือเหตุการณ์หรือสารสนเทศที่ไม่สมบูรณ์ให้เป็นรูปภาพ เหตุการณ์หรือสารสนเทศที่สมบูรณ์ได้โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ได้ ซึ่งจะทำให้ได้มากหรือน้อยแล้วแต่ความสามารถและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เช่น เห็นวงกลมที่

วาทันโดยไม่ประติดประต่อกลาย เป็นวงกลมที่สมบูรณ์ขึ้นมาได้ การเติมคำในแบบทดสอบโคลชอาศัย หลักการนี้ โดยผู้อ่านจะต้องสรรหาคำมาเติมในช่องว่างแล้วมีความหมายสัมพันธ์กับข้อความที่มีอยู่นั้น

2. ทฤษฎีสารสนเทศ

การเติมคำในแบบทดสอบโคลช คำที่สรรหามาเติมจะเป็นคำที่คาดหมายได้โดยง่าย หรือยากขึ้นอยู่กับช่องว่างที่จะเติมว่าสามารถใส่คำต่างๆได้มากหรือน้อย ถ้าเป็นช่องว่างที่เติมคำ ต่างๆกันได้มาก ก็แสดงว่างช่องว่างนั้นให้สารสนเทศมาก ส่วนช่องว่างใดที่มีข้อความมาเชิงประ กอบเป็นเชิงบังคับ หรือมีส่วนบอกล่วงหน้าว่าคำที่ตามมาควรเป็นคำอะไรหรือคำชนิดใด ช่องว่างนั้น จะถือว่าให้สารสนเทศน้อย (อมรรรัตน์ แกมทอง, 2530)

3. ทฤษฎีลำดับชั้นการตอบสนอง

การเลือกคำมาเติมในแบบทดสอบโคลชจะเลือกจากลำดับชั้นความคุ้นเคย หรือ จากประสบการณ์ต่อแบบแผนในการใช้คำนั้นๆ ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับความรู้ของแต่ละคนที่มีต่อคำนั้นใน หลักการใช้ทางไวยากรณ์และความเคยชินในการใช้คำนั้นๆกับ เนื้อหาที่อ่าน

คุณสมบัติของแบบทดสอบโคลช

คอลลิน จี โรบินสัน (Colin G. Robinson, 1981) ได้อธิบายความหมายของ ศัพท์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับแบบทดสอบโคลชไว้ดังนี้

คำว่า "ข้อ" ในแบบทดสอบโคลช (Cloze item) ได้แก่ช่องว่างที่เว้นไว้ให้ผู้สอบ เติมคำลงไป ปกติแล้วช่องที่เว้นไว้แต่ละข้อมีความยาว (Length) เท่ากันไม่มีการเติม เครื่องหมาย วรรคตอน (Punctuation) ลงในช่องว่างยกเว้นเครื่องหมาย ' (Apostrophe) ซึ่งรวมอยู่ใน คำที่จะเติมนั้น

คำตอบในแบบทดสอบโคลช (Cloze response) ได้แก่สิ่งที่ผู้สอบ เขียนหรือไม่ได้ เขียนลงไปในแต่ละข้อ (Cloze item) ปกติแล้วมักจะถือว่าคำตอบที่ตรงกับคำตอบในต้นฉบับ (Original text) เท่านั้นเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

แบบทดสอบโคลซ (Cloze test) ได้แก่ แบบทดสอบที่รวมเอาข้อต่างๆ (Cloze items) ไว้ด้วยกัน ปกติแล้วแบบทดสอบฉบับหนึ่งๆ จะมีอยู่ 50 ข้อ

วิธีการโคลซ (Cloze procedure) ได้แก่ หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบโคลซ ความสามารถในการอ่าน (Cloze readability) ได้แก่ จำนวนคำตอบที่ถูกต้อง ตลอดทั้งข้อความที่ให้อ่าน (Passage)

นอกจากนี้ออลเลอร์ (John W. Oller, 1979) ได้ชี้ให้เห็นจุดเด่น ๗ ซึ่งเป็นคุณสมบัติของแบบทดสอบโคลซ ซึ่งจะขอนำมากล่าวเพิ่มเติมเฉพาะที่สำคัญ ๗ ดังนี้คือ

1. แบบทดสอบโคลซไม่เหมือนกับแบบทดสอบที่ให้ผู้สอบเติมคำลงในประโยคแต่ละประโยคตามที่เคยเห็นทั่วไป แต่ประโยคต่างๆ ในแบบทดสอบโคลซนี้ จะต้องมีความต่อเนื่องกันไปจนหมดข้อความ
2. การเติมคำในช่องว่างให้ได้ความนั้น จะทำได้โดยอาศัยคำซ้ำซ้อน (Redundancy) จากเนื้อความที่ต่อเนื่องกันในข้อความที่ให้และความเข้าใจในระบบของภาษานั้นๆ ของผู้สอบ
3. แบบทดสอบโคลซสามารถทดสอบความเข้าใจและการใช้ภาษาเกี่ยวกับเวลา (Temporal) การลำดับข้อความและการวางตำแหน่งอันเหมาะสมของคำที่เติมในข้อความที่ให้อ่าน
4. วิธีการโคลซเป็นวิธีการวัดความเข้าใจในการอ่านที่มีความตรงและความเชื่อถือได้สูงกว่าวิธีการอื่น
5. คะแนนจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบโคลซ สามารถใช้ประเมินผลประสิทธิภาพในการเรียนการสอนได้
6. คะแนนจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบโคลซสามารถประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนได้

ชนิดของแบบทดสอบโคลซ

อลเลอร์ (Oller, 1979) ได้สรุปชนิดต่างๆ ของแบบทดสอบโคลซตั้งแต่ต้นมาจนถึงปัจจุบันดังนี้

1. แบบกำหนดสัดส่วนตายตัว (Fixed-ratio method) แบบนี้เป็นแบบที่ใช้กันแพร่หลายที่สุด และใช้ในการวิจัยมากที่สุดด้วย การสร้างแบบทดสอบแบบนี้มีวิธีการดังนี้คือ หาคำในข้อความที่ให้ทุกคำที่ต้องการ เช่น ทุกคำที่ 5 อัตราส่วนก็เป็น 1:5 เป็นต้น โดยวิธีนี้จำนวนคำถูก (Exact words) หรือคำใกล้เคียงซึ่งเป็นที่ยอมรับ (Contextually appropriate words) ก็จะมี

เป็นเครื่องชี้บอกความสามารถของผู้สอบในการเรียบเรียงถ้อยคำในข้อความที่ให้หรือ ถ้าหากข้อสอบนั้นมีข้อความ (Passage) ให้ทำหลายเรื่องก็อาจจะประเมินผลจากความเข้าใจในข้อความแต่ละเรื่องของผู้สอบทั้งกลุ่ม โดยพิจารณาจากคะแนนรวมของทั้งหมด หรืออีกวิธีหนึ่งก็อาจจะเอาคะแนนของแต่ละข้อมาเปรียบเทียบกันก็ได้

2. แบบไม่กำหนดสัดส่วนตายตัว (Variable-ratio method) แทนที่จะตัดคำเป็นสัดส่วนตายตัวเหมือนแบบแรก แบบนี้กลับใช้วิธีการเลือกตัดคำเฉพาะที่ต้องการจะวัด เช่น ตัดเฉพาะคำที่มีความหมายในตัวเอง ซึ่งได้แก่ คำนาม (Nouns) คำกริยา (Verbs) คำคุณศัพท์ (Adjectives) คำวิเศษณ์ (Adverbs) เป็นต้น หรืออีกวิธีหนึ่ง อาจจะเว้นเฉพาะคำที่ทำหน้าที่ตามหลักไวยากรณ์ เช่น คำบุพบท (Prepositions) คำสันธาน (Conjunctions) คำนำหน้านาม (Articles) ฯลฯ

3. แบบผสม (mixed-ratio method) แบบนี้อาจจะใช้วิธีการจากแบบที่ 1 ควบคู่กันไปกับวิจารณ์ของผู้ออกข้อสอบ ว่าที่ใดสมควรจะตัดออก แบบนี้มักใช้ในการสอบในชั้นเรียน (Classroom testing) ทั่วไป แทนที่จะใช้วิธีนับแล้วตัดคำที่อยู่ในลำดับที่ตายตัว ก็ใช้วิธีการนี้แค่เป็นแนวทางในการตัดคำเท่านั้น แต่ถ้าบังเอิญตัดคำไปตรงกับคำที่ยากเกินไปสำหรับผู้สอบ เช่น คำเฉพาะ (Proper nouns) วันที่ (Dates) หรือคำอื่นๆ ก็ข้ามไปเลย

การสร้างแบบทดสอบโคลซ

การสร้างแบบทดสอบโคลซนั้น Taylor (อ้างถึงใน สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2530)

เสนอแนะไว้ 5 ขั้นตอนคือ

1. เลือกข้อความที่ต้องการมาตัดคำอย่างเป็นระบบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าเป็นคำชนิดใด ยกเว้นประโยคแรกและประโยคสุดท้าย

2. แทนที่คำที่ตัดออกด้วยช่องว่างด้วยความยาวที่เท่ากันทุกช่อง

3. นำแบบทดสอบโคลซนั้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนประชากร

4. ให้กลุ่มตัวอย่างเติมคำลงในช่องที่ว่างช่องละ 1 คำ โดยอาศัยเนื้อหาสาระของเรื่องที่เหลืออยู่

5. นำแบบทดสอบนั้นมาตรวจให้คะแนน

พิกุลสกี และ โทบิน (Pikulsiki and Tobin, 1982) เสนอแนะขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบโคลชไว้ดังนี้คือ

1. เลือกข้อความที่มีความยาว 200 -300 คำ ข้อความที่เลือกมานั้นควรมีสลักษณะเป็นตัวแทนที่ดีของหนังสือที่เลือกมา ชนิดของข้อความที่เลือกมานั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการทดสอบ และคำนึงถึงเป้าหมายในการเรียนของนักเรียนและของรายวิชาด้วย การเลือกข้อความเมื่อสร้างแบบทดสอบโคลช ครูต้องระวังไม่ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่า ต้องใช้ความรู้เกินความสามารถที่มีอยู่จึงจะเข้าใจข้อความนั้นได้

2. ถ้าข้อความนั้นมีคำจำพวก anaphoric word (เช่น it, this) เป็นจำนวนมากก็ควรเลือกข้อความอื่น

3. ประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของข้อความจะคงไว้ไม่ต้องตัดคำ

4. ตัดคำออกจากข้อความอย่างเป็นระบบ เช่น ทุกคำที่ 5 โดยเริ่มจากประโยคที่สองของข้อความไปจนกระทั่งได้ 50 ช่อง จำนวนเลข เช่น 1960 ถือว่าเป็นเพียงคำเดียว ส่วนคำที่มียัติภังค์ (hyphen) มาเชื่อมนั้นจะต้องเป็นสองคำ ยกเว้นคำที่ไม่สามารถมีความหมายอยู่ตามลำพังได้ เช่น Co-operation เป็นต้น

5. แทนที่คำที่เว้นไว้ด้วยช่องว่างที่มีความตรงคงที่

จันทอร บรูมพต (2515) กล่าวถึงวิธีการสร้างแบบทดสอบโคลชไว้ดังนี้

1. เลือกข้อความในตอนที่น่าสนใจ อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับกลุ่ม เด็กที่จะประเมิน การอ่าน ความยาวของข้อความอยู่ระหว่าง 200-250 คำ

2. การตัดคำออกอาจใช้ตารางสุ่ม หรือตัดคำระหว่างคำที่ 5 ถึงคำที่ 10 ควรคงสองประโยคแรกและสุดท้ายไว้เพื่อเป็นข้อความนำ

3. ใช้เส้นขีดแทนช่องว่างของแต่ละคำที่ตัดออก

อ้อยทิพย์ กรมกุล (2524) กล่าวถึงวิธีการสร้างแบบทดสอบโคลชโดยการตัดคำอย่างเป็นระบบ ไว้ดังนี้

1. เลือกบทความที่มีความยาว 250-375 คำ ชนิดและลักษณะของบทความที่เลือกขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการทดสอบและเนื้อหาวิชาว่าจะทดสอบอะไร บทความต้องมีใจความที่สมบูรณ์ชัดเจนในตัวเอง มีความยาวพอที่จะใช้ตัดคำได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้ทดสอบว่าจะวัดอะไรและ

ต้องการจำนวนค่าที่ถูกตัดออกเท่าใด แต่ไม่ควรเกิน 50 ค่า บทความที่เลือกควรจะเป็นเนื้อหา เป็นกลาง ไม่เน้นเนื้อหาเฉพาะเจาะจงในสาขาวิชาใดเกินไป เนื่องจากผู้ทาจจะไม่ได้รับความ ยุติธรรม เพราะพื้นฐานและความรู้ของแต่ละคนในสาขาวิชาต่างๆไม่เท่ากัน การใช้แบบทดสอบโคลซที่ เน้นเนื้อหาเฉพาะสาขาวิชาจะเข้าได้ก็ต่อเมื่อใช้ทดสอบผู้ทาจที่มีประสบการณ์ในสาขาวิชานั้นๆ เท่านั้น ในการเลือกบทความไม่ควรเลือกใน เรื่องที่คลุมเครือ หรือถึงความสนใจของผู้สอบออกจากเรื่อง ที่จะทดสอบ หรือ เรื่องที่มีข้อขัดแย้ง หรือ เนื้อหาที่ผู้ทาจจะไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมาก เช่น ด้านการเมือง อีกประการหนึ่งคือ บทความที่นำมาทำเป็นแบบทดสอบโคลซ ไม่ควรประกอบด้วย เนื้อหาที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่ว ๆ ไป คือไม่ต้องอ่านให้จบก็สามารถตอบได้

2. เมื่อเลือกบทความได้แล้ว ให้นับจำนวนค่าทั้งหมดแล้วหารด้วยจำนวนค่าที่คิดว่าจะ ตัดค่าในบทความ เช่น จะตัดค่าทั้งหมด 40 ค่า จากบทความที่มีค่าทั้งหมด 320 ค่า ได้ผลสัมฤทธิ์ จากการหารเท่ากับ 8 ดังนั้นให้ตัดค่าออกทุกๆ ค่าที่ 8 หรือถ้าบทความที่ยาวประมาณ 280 ค่า ก็ ตัดทุกค่าที่ 7 แล้วแทนค่าที่ถูกตัดออกด้วยเส้นตรงที่มีความยาวเท่ากัน (Uniform length) โดยทั่วไปแล้วประโยคแรก หรือ 2-3 ประโยคแรกและประโยคสุดท้ายของบทความจะไม่มีการตัด ค่าเพื่อให้ผู้อ่านมีโอกาสที่จะคุ้นเคยกับ เรื่องที่จะดำเนินต่อไป

การตัดค่าและการให้คะแนนในแบบทดสอบโคลซ

การตัดค่า

ในการตัดค่าของแบบทดสอบโคลซนั้น มีวิธีการตัดค่าอยู่ 2 วิธี (Poonyakanok, 1984) คือ

1. การตัดค่าใดๆ ก็ได้ออกจากบทความอย่างมีระบบโดยทุก ๆ ค่าจะมีระยะห่าง เท่ากัน เช่น ทุกค่าที่ 5 ทุกค่าที่ 8 เป็นต้น หรืออาจใช้สุ่มจากจำนวนร้อยละของค่าจาก บทความนั้นๆ
2. การตัดค่าที่เป็นกลุ่มค่าเฉพาะหรือค่าที่เป็นค่าสำคัญในเรื่อง

การให้คะแนน

การให้คะแนนในแบบทดสอบโคลซมีผู้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้ คือ

Puangkaew poonyakanok (1984) ได้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. การให้คะแนนแบบยัดคำเต็มเป็นเกณฑ์ (exact word) เป็นการให้คะแนนแก่คำตอบตรงตามคำที่ถูกคัดออกไป

2. การให้คะแนนแบบการอนุโลมรับคำที่ยอมรับได้ (acceptable word) เป็นการให้คะแนนแก่คำตอบที่มีความหมายเหมือนคำที่คัดออกไปหรือคำที่มีความหมายไปด้วยกันกับเนื้อเรื่องได้

3. การวิเคราะห์ entropy เป็นวิธีที่เสนอใช้กับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยนิยาม entropy ว่าเป็นธรรมชาติของการเปรียบเทียบของคำตอบแต่ละคนกับกลุ่มเกณฑ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูด โดยวิธีการให้คะแนนนี้หลีกเลี่ยงการตัดสินถูก ผิด คำตอบทั้งหมดคนแต่ละข้อกระทงจะถูกนำมาจัดกลุ่มและใช้วิธีการทางสถิติในการค้นหาคะแนนภายในกลุ่ม ซึ่งเขาเป็นสมาชิกอยู่ หรืออ้างอิงไปยังกลุ่มเกณฑ์ภายนอกซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูด

อลเลอร์ (J.W. Oller, 1979) ได้เสนอแนะการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโคลชไว้ดังนี้คือ

1. ตรวจเฉพาะคำตอบที่ถูกต้องตรงกับต้นฉบับ (The exact word method) วิธีนี้เป็นวิธีที่ เทย์เลอร์ (Taylor) ใช้โดยให้เหตุผลว่า จะเป็นเครื่องชี้ให้เห็น ระดับความสัมพันธ์ระหว่างระบบภาษาของผู้สร้างโคลชและของผู้อ่าน

2. ตรวจคำที่มีความหมายเหมาะสมหรือใกล้เคียง (Contextual degrees appropriateness) โดยเหมาะสมทั้งหลักไวยากรณ์และความหมาย

3. การให้น้ำหนักแก่ระดับความเหมาะสม (Weighting degrees of appropriateness) มี 2 วิธี วิธีแรกให้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างชนิดและความผิดที่มีต่อความสัมพันธ์ทางภาษาในข้อความที่ให้ ส่วนวิธีหลังให้เปรียบเทียบคำตอบข้อเดียวกันกับของเจ้าของภาษา

สุทัศน์ สุกมลสันต์ (2530) ได้เสนอแนะวิธีการตรวจให้คะแนนไว้ 2 วิธีคือ

1. การให้คะแนนโดยยัดคำเต็มเป็นเกณฑ์ (exact-word method) ได้แก่การให้คะแนนถูกเมื่อผู้ตอบสามารถ เติมคำที่เป็นคำเดิมก่อนการตัดคำได้อย่างถูกต้อง

2. การให้คะแนนโดยการอนุโลมใช้คำที่อาจยอมรับได้ (contextually acceptable method) ได้แก่ การให้คะแนนคำที่อาจอนุโลมให้คำอื่นแทนคำเดิมได้ใน Content นั้น ๆ

ชัยทิพย์ กรมกุล (2524) ได้เสนอแนะวิธีการให้คะแนนไว้ 2 วิธีคือ

1. การให้คะแนนแก่คำตอบที่ตรงตามคำเดิมที่ถูกตัดไป (exact word)
2. การให้คะแนนแก่คำที่ใกล้เคียงหรือคำที่ไปด้วยกันได้ (acceptable answer)

ต้องเป็นคำที่เหมาะสมและไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

จากการเสนอแนะวิธีการให้คะแนนดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าแบบทดสอบโคลชมีวิธีการให้คะแนน 2 วิธีคือ

1. การให้คะแนนที่ยึดคำเดิมเป็นหลัก
2. การให้คะแนนแบบการอนุโลมรับคำที่ยอมรับได้

จากผลการวิจัยของ Hinofotis (อ้างถึงใน สุพันธ์ สุกมลสันต์ ,2530) พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของผลการให้คะแนนทั้ง 2 วิธีเท่ากับ 0.97 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันสูงมาก สามารถใช้วิธีการให้คะแนนแบบใดก็ได้ เนื่องจากภาษาไทยมีคำที่สามารถใช้แทนกันได้มาก บางคนอาจตอบได้ถูกต้องตรงกับคำเดิม แต่บางคนตอบโดยใช้คำที่ยอมรับได้ ก็ถือว่าตอบถูกเหมือนกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องใช้วิธีการให้คะแนนทั้งสองวิธีดังกล่าว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลสัน แอล เทย์เลอร์ (Wilson L. Taylor, 1953) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการตัดคำ 3 อย่าง คือ การตัดคำแบบสุ่ม (random deletion) กับการตัดคำทุกช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กัน (every nth word deletion) การตัดคำทุกคำที่ 5 กับการตัดคำทุกคำที่ 10 และการตัดคำที่มีจำนวนน้อย คือ 10 % ในหนึ่งข้อความ กับการตัดคำจำนวนมาก คือ 20% ในหนึ่งข้อความ ผลปรากฏว่า ในการวิจัยสำรวจ (pilot study) ครั้งที่ 1 ก่อนทำการวิจัยซึ่งใช้ผู้ทำแบบทดสอบ 6 คน ใช้แบบทดสอบโคลชที่ตัดทุกคำที่ 5 ตัดคำออกจากข้อความ 35 คำ ได้ผลดีกว่า การวิจัยสำรวจครั้งที่ 2 ใช้ผู้ทำแบบทดสอบ 12 คน ใช้แบบทดสอบโคลชที่ตัดคำทุกคำที่ 10 ตัดคำออกจากข้อความ 16 คำ ผลการวิจัยสำรวจครั้งที่ 2 กับผลการวิจัยครั้งที่ 1 ซึ่งใช้ผู้ทำแบบทดสอบ 24 คน ใช้แบบทดสอบโคลชที่ตัดคำแบบสุ่ม 10% กับแบบทดสอบ

โคลงที่ตัดคำทุกคำที่ 10 ตัดคำออกจากข้อความ 16 คำ พบว่า คะแนนของแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำแบบสุ่ม 10 % ระหว่างผู้ทำแบบทดสอบ มีนัยสำคัญอย่างมากในอัตราส่วน F (F-ratio) แต่คะแนนของแบบทดสอบโคลงที่ตัดทุกคำที่ 10 ระหว่างผู้ทำแบบทดสอบไม่มีนัยสำคัญในอัตราส่วน F ถึงแม้คุณภาพของแบบทดสอบทั้งสองจะมีความคล้ายคลึงกัน เทย์เลอร์ให้ข้อสังเกตว่าทั้งแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำแบบสุ่มและแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำในช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กัน จะให้ผลเกือบเท่ากัน ถ้ามีการตัดคำออกจากข้อความแต่ละข้อความมากกว่า 16 คำ

ต่อมาเทย์เลอร์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการตัดคำในแบบทดสอบโคลง โดยเปรียบเทียบการตัดคำทุกคำที่ 5 ไปจนถึงคำที่ 10 ผลที่ได้คือการตัดคำในช่วงต่าง ๆ กันนี้ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านได้ไม่แตกต่างกัน

ในปีต่อมา เทย์เลอร์ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการตัดคำของแบบทดสอบโคลงไว้ว่า การที่จะจำกัดตัดเฉพาะ "คำที่สำคัญ" (important word) ออกจากข้อความ เช่น ตัดคำนามและคำกริยาออกจากข้อความมากกว่าตัด article หรือคำสันธานนั้น ทำไม่ได้เนื่องจากอาจจะพบว่าข้อความหนึ่งใน 2 ข้อความที่ยาวเท่ากัน มีคำที่สำคัญมากกว่าอีกข้อความหนึ่งถึง 2 เท่า เพราะความจำเป็นที่จะบรรจุคำชนิดนี้ เข้าไปในข้อความแตกต่างกัน จึงจำเป็นที่จะให้คำชนิดปรากฏในข้อความตามสัดส่วนที่ควรจะปรากฏ การตัดคำอย่างมีสัดส่วนสามารถทำได้เป็นอย่างดี ทั้งวิธีการตัดคำแบบสุ่มและการตัดคำในช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กัน เพราะเมื่อตัดคำออกจากข้อความจำนวนหนึ่งแล้ว จะเหลือคำเฉพาะ (specific word) ที่แตกต่างกันในข้อความเพียงพอสำหรับจะใช้ช่วยทำข้อความให้สมบูรณ์ได้ อย่างไรก็ตาม การตัดคำในช่วงความถี่ของคำเท่า ๆ กันเป็นวิธีที่ดีกว่า ด้วยเหตุที่ว่าสามารถเปรียบเทียบความยากง่ายของเรื่องราวที่มีเรื่องต่างกันได้โดยตรงอย่างเชื่อถือได้กับประชากรเฉพาะกลุ่ม

เทเลอร์ ได้ทำการศึกษาวิจัยอีกในปี ค.ศ. 1957 เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบโคลง 3 ชนิด คือ แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำใดก็ได้ (any-word deletion) แบบทดสอบโคลงที่ตัดเฉพาะ "คำง่าย" (easy-word) เช่น คำสันธาน คำสรรพนาม คำกริยานุเคราะห์ และ article และแบบทดสอบโคลงที่ตัดเฉพาะ "คำยาก" (hard-word) เช่น คำนาม คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำต่างกัน 3 แบบ กับแบบทดสอบเกณฑ์ความรู้ทางการอ่านที่มีมาก่อน การนึกได้ทันทีและความถนัด (Criterion Tests of Pre-reading knowledge, immediate recall, and aptitude) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบดังกล่าวกับแบบ

ทดสอบโคลงที่ตัด เฉพาะคำง่ายต่ำที่สุด แต่ความสัมพันธ์กับแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำใดก็ได้สูงที่สุดส่วน แบบทดสอบโคลงที่ตัด เฉพาะคำยากมีความสัมพันธ์สูงสุดกับความรู้ทางการอ่านที่มีมาก่อน เทย์เลอร์ แนะนำว่า แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำใดก็ได้ใช้ได้ดีที่สุดกับการทดสอบความเข้าใจ ความถนัดและความ ยากง่ายของข้อความ แรงกันพบว่า แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำใดก็ได้ ใช้วัดความเข้าใจที่ได้จาก ความหมายทางโครงสร้าง(structural meaning) ได้ดีที่สุด และแบบทดสอบโคลงที่ตัด เฉพาะคำ นามและคำกริยา ใช้วัดความเข้าใจที่ได้จากความหมายทั่วไป (Lexical meaning) ได้ดีที่สุด

เจนกินสัน (Jenkinson, 1957) ได้ทำการวิจัยโดยใช้วิธีโคลงวัดความเข้าใจข้อความ ภาษาเขียนแบบเปรียบเทียบเชิงพรรณนาความ 3 ชนิด คือ descriptive-metaphorical, allegorical และ ironical ได้บันทึกความคิดและความรู้สึกที่แสดงออก (introspective) และพื้นความรู้เดิม (retrospective) ทางภาษาของนักเรียนระดับ high school ที่ทำแบบ ทดสอบเมื่อทำแบบทดสอบโคลงเสร็จแล้ว ผลการวิเคราะห์คำตอบที่ทำขึ้นระหว่างการสัมภาษณ์ ปรากฏว่าผู้ทำแบบทดสอบใช้ตัวแนะทางโครงสร้าง (structure clues) ตัวแนะทางความหมาย (semantic clues) และตัวแนะที่เป็นคำใกล้เคียง (approach clues) เพื่อช่วยให้ได้ความหมาย เมื่อวิเคราะห์คำตอบของนักเรียนที่ได้คะแนนสูงและต่ำแล้วพบว่า คำตอบต่างกันไปตามแต่ละขอบเขต กว้างๆ เช่น กลุ่มที่ได้คะแนนสูงใช้แนะทางโครงสร้างมากกว่ากลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ นอกจากนี้ ยังมี ความคิดที่ชัดแจ้งและตรงกว่ากลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ และมีความสามารถในการตีความได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้ คะแนนต่ำ เจนกินสันกล่าวว่า วิธีโคลงสามารถใช้วัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านข้อความหลายชนิดของแต่ละบุคคลได้ง่ายทีเดียว

อบอร์น (Aborn, 1959) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาส่วนบังคับคำ ที่ขึ้นอยู่กับจำนวนคำ ระหว่างคำที่ตัดออกจากข้อความ การกระจายของการตัดคำ และโครงสร้างของเนื้อความ ใช้ แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำ 1 คำออกจากแต่ละประโยคที่มีความยาวต่างกัน 3 อย่าง คือ ที่มีความ ยาว 6 คำ 11 คำ และ 25 คำ ตัดคำต่างกัน 4 ตำแหน่งคำ คือ ต้นประโยค ตอนกลางของ ต้นประโยค ตอนกลางของท้ายประโยค และตำแหน่งสุดท้ายของประโยค และตัดชนิดของคำที่ ต่างกัน 6 ชนิด ใช้ผู้ทำแบบทดสอบ 24 คน ให้ทำแบบทดสอบทุกวัน ๗ ละ 1.30 ชั่วโมงเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ผลปรากฏว่าแบบทดสอบโคลงที่มีเนื้อความทั้งสองข้างของคำที่ตัดออกมีจำนวน 5 คำถึง 10 คำ ได้คะแนนสูงสุด

แมจนิตี (MacGinitie, 1961) ได้ทำการวิจัยในตนเองเกี่ยวกับบออร์น โดยทำการเปรียบเทียบความสามารถในการเติมคำที่ตัดออก เมื่อเนื้อความระหว่างคำที่ตัดออกมีช่วงระยะแตกต่างกัน ใช้ข้อความชนิดเรื่องเล่าเชิงพรรณนาความ (descriptive narrative) ที่มีความยาว 144 คำ 2 ชุด สร้างแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำต่างกัน 9 แบบ ได้แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำต่างกัน 15 ชุด ในระดับเกรด 6 ให้นักศึกษาระดับวิทยาลัย 60 คน ทำแบบทดสอบ ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเติมคำ ที่ตัดทุกคำที่ 24 ตัดทุกคำที่ 12 และตัดทุกคำที่ 6 มีเท่า ๆ กัน การตัดคำที่ 3 ทำให้หาคำมาเติมได้ยากกว่าการตัดคำ 2 คำที่อยู่ใกล้กันออกจากข้อความ ยิ่งทำให้ยากยิ่งขึ้น แต่ความสามารถในการเติมคำทั้ง 2 คำมีเท่า ๆ กัน อิทธิพลของเนื้อความที่มีต่อการเลือกคำตอบอย่างรวดเร็ว เมื่อช่วงของเนื้อความเพิ่มขึ้นถึง 5 คำ

คัลเฮน (Culhane, 1970) ได้ให้ความเห็นว่า การตัดคำทุกคำที่ 10 ออกจากข้อความเหมาะสมสำหรับหนังสือแบบเรียน (textual materials) ที่เกี่ยวกับความจริง (fact laden) และการตัดคำน้อยลงไปกว่านี้จนถึงคำที่ 5 อาจจะใช้ได้กับเรื่องเล่า (narrative materials)

ที ซี พอตเตอร์ (T.C. Potter, 1968) ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิธีการโคลงของ จอห์น อาร์ บอร์มูธ (John R. Bormuth) ใน ค.ศ. 1964-1965 ว่าเกณฑ์การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องตรงตามต้นฉบับ (Exact words) มีประมาณ 95% สำหรับความแปรปรวนของคะแนนโคลง ในขณะที่เดียวกัน การให้คะแนนตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical correct) และตามคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ถูกต้องก็มีความสัมพันธ์กับการให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องค่อนข้างสูง

เอฟ พี กรีน (F.P. Green, 1965) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการตัดคำประเภทต่าง ๆ และได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่าในการตัดแบบทดสอบโคลงโดยการตัดชนิดของคำให้แตกต่างกันออกไป ทำให้ค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงขึ้นจริง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเสียเวลาในการสร้างแบบทดสอบเพิ่มขึ้น ซึ่งไม่ตรงกับจุดประสงค์เดิมในการสร้างแบบทดสอบโคลง

ฟิลเลนบอม (Fillenbaum, 1968) พบว่าความถี่ของการตัดคำยิ่งมากขึ้นเท่าไร การ

เติมคำในแบบทดสอบโคลซยังยากขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้ามคะแนนที่ได้จะเพิ่มขึ้น ถ้าลดความถี่ของการตัดคำลง ซึ่งผลของการศึกษานี้ต้องพ้องกับผลของแมคจินิก (MacGinitie) ซึ่งโรบินสันได้นำมากล่าวเกี่ยวกับการตัดคำนี้ว่า ในกรณีที่ลดตำแหน่งของคำที่ตัดออกให้น้อยลงกว่าคำที่ 4 คำที่จะนำมาเติมลงในช่องว่างเหล่านั้นจะต้องอาศัยซึ่งกันและกัน (Interpendent) หมายความว่าผู้สอบจะทำข้อสอบได้ยาก การที่จะเติมคำใดลงในช่องว่างต้องอาศัยคำที่เติมมาก่อนซึ่งอยู่ข้างหน้า และคำที่จะเติมถัดไปของหลังคำที่ก่าสั่งจะเติมนั้น

อี เอฟ แรนคิน จูเนียร์ (E.F. Rankin, Jr, 1970) ได้ทำการวิจัยโดยการทดลองเกี่ยวกับการตัดคำและพบว่า การตัดคำเฉพาะคำนามและคำกริยา สามารถวัดความเข้าใจเกี่ยวกับคำและความหมายได้ดีกว่าความเข้าใจทางด้านโครงสร้างของภาษาและยังได้ค้นพบอีกว่า วิธีตัดคำโดยการสุ่มจะสามารถวัดความเข้าใจด้านโครงสร้างของภาษาได้ดีกว่าความเข้าใจเกี่ยวกับคำและความหมาย

เจ คับบลิว คัลเฮน (J.W. Culhane, 1970) ก็ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการโคลซกับความเข้าใจพบว่าเป็นเรื่องราวหรือประเภทคำบรรยายนั้น การตัดคำทุก ๆ คำที่ 5 ได้ผลดีที่สุด

จอห์น คับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller, 1972) ซึ่งสนใจการให้คะแนนแบบทดสอบโคลซ ได้พบว่า ในกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของภาษา วิธีการให้คะแนนที่ดีที่สุดคือ การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องตรงตามต้นฉบับ ส่วนในกลุ่มคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาควรอนุโลมให้คะแนนแก่คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่ถูกต้องนั้นได้ นอกจากนี้อลเลอร์ยังได้เสนอแนะในภายหลังที่ได้ศึกษาเพิ่มเติมอีกว่า ถ้าไม่ต้องการใช้แบบทดสอบโคลซในการวิจัย เพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง จะใช้วิธีการให้คะแนนแบบใดแบบหนึ่งในสองแบบที่กล่าวมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแบบทดสอบว่าต้องการคะแนนนั้นเพื่อจุดประสงค์ใดถ้าต้องการใช้แต่คะแนนรวม การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องจริง ๆ อาจจะดีที่สุด แต่ถ้าต้องการดูความสามารถของผู้สอบแต่ละจุด หรือ ต้องการดูคำตอบของผู้สอบแต่ละคน การให้คะแนนแก่คำที่เหมาะสมแต่ไม่ตรงตามต้นฉบับก็ควรนำมาใช้ได้

เจ แอนเดอร์สัน (J. Anderson, 1973) ได้ค้นพบเกี่ยวกับการให้คะแนนว่า การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องจริง ๆ เป็นวิธีที่ให้ผลตามจุดประสงค์ของแบบทดสอบโคลซ

มากที่สุด และยังเป็นการให้คะแนนที่ไม่น่าเชื่อถือด้วย

เอ็ม แมคเคนนา (M. McKenna, 1976) ก็ให้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการให้คะแนน เช่นเดียวกัน โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้คะแนน เฉพาะค่าที่ถูกต้องตามต้นฉบับ และ คำตอบที่ใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริง ปรากฏว่านักเรียนเก่งจะได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนที่อ่อนกว่าเล็กน้อย ในขณะที่ให้คะแนนแก่คำตอบใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริง นอกจากนี้ยังพบว่าความสามารถในการใส่คำตอบได้ตรงกับคำตอบจริงของนักเรียนไม่ได้ แตกต่างไปจากความสามารถในการใส่คำตอบที่ใกล้เคียงหรือมีความหมายคล้ายกับคำตอบจริงมากนัก แมคเคนนา เสนอแนะว่าในกรณีที่ต้องการความยุติธรรมสูงๆ ให้ใช้วิธีการให้คะแนน เฉพาะคำตอบจริง

ราฟาเอล เจฟเฟน (Raphael Gefen, 1979) และคณะในกระทรวงศึกษาธิการ ประเทศอิสราเอล ได้ทดลองนำแบบทดสอบโคลชมาใช้ เพื่อศึกษาดูว่าแบบทดสอบโคลชจะสามารถทำ ให้การสอบเข้าสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีชีวิตชีวาและมีความหมายเพียงใด ตัวอย่างประชากรมาจากโรงเรียน 40 แห่ง 90 ชั้นเรียน แบบทดสอบมี 2 ฉบับ สร้างขึ้นมาจากหนังสือเรียน 2 เล่ม ซึ่งมีความยากง่ายใกล้เคียงกัน โดยใช้เวลาแต่ละเล่มในการเตรียมแบบทดสอบแต่ละฉบับ เนื่องจากว่า นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบทั้งสองฉบับ ฉะนั้นแบบทดสอบดังกล่าวจึงต้องมีรูปแบบต่างกันและ ต้องใช้หนังสือสำหรับเตรียมคนละเล่ม แบบทดสอบฉบับแรกใช้วิธีเว้นคำโดยใช้อักษรตายตัว ในที่ นี้ใช้ ทุกคำที่ 7 ส่วนอีกฉบับหนึ่งจำนวนช่องว่างที่เว้นไว้เท่ากับ กับชุดแรก แต่ในการตัดคำนั้น คำนี้ถึงผู้สอบ เป็นสำคัญ คือตัดเฉพาะคำที่เหมาะสมกับชั้นเรียนและความสามารถของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนจาก 38 แห่งใน 40 แห่งนั้นพอใจแบบทดสอบฉบับหลังและทำคะแนนได้ดีกว่าแบบ ทดสอบฉบับแรก แต่โดยทั่วไปแล้วนักเรียนเหล่านี้เห็นว่าฉบับแรกง่ายกว่า ยกเว้นบางคนที่ระแวงว่า ช่องว่างนั้นจะเป็นหลุมพราง เลยทำให้คิดมากไม่แน่ใจบุคคลบางคนในขณะให้คำตอบ เห็นว่า ผล ออกมาเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ แบบทดสอบชุดนี้ทำที่หลังและนักเรียนได้ เรียนรู้อย่าง จากแบบ ทดสอบอีกชุดหนึ่งที่สอบก่อนแล้ว

งานวิจัยภายในประเทศ

จันทอร บวรบรรพต (2515) ได้ทำการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบโคลชภาษาไทยทดสอบนักเรียน

ไทยชั้นประถมปีที่ 2 ถึงชั้นประถมปีที่ 5 จำนวน 293 คน เป็นชาย 151 คน และหญิง 142 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง ในประเทศไทย ที่อยู่ในเมืองและชนบท เลือกข้อความ 6 ข้อความ จากหนังสือแบบเรียนการอ่านมาตรฐานของรัฐบาลจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาสร้างเป็นแบบทดสอบโคลงที่ตัดคำทุกคำที่ 5 จำนวน 3 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยข้อความ 3 ข้อความ ที่มีระดับต่างกัน 3 ระดับ คือ เป็นข้อความที่อยู่ในระดับความสามารถเดียวกับผู้ทำแบบทดสอบ อยู่ในระดับสูงกว่าผู้ทำแบบทดสอบ และอยู่ในระดับต่ำกว่าผู้ทำแบบทดสอบ การตรวจให้คะแนนใช้การนับคำตอบที่ตรงกับคำเดิมเป็นค่าถูก ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีโคลง สามารถประยุกต์มาใช้กับภาษาไทยเป็น เครื่องมือวัดความยากง่ายของข้อความภาษาไทยได้ และสามารถแบ่งแยกความสามารถในการอ่านของนักเรียนไทยในชั้นประถมศึกษาได้เป็นอย่างดี

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ (2515) ได้ทำการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบโคลงวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยสร้างแบบทดสอบโคลงจากหนังสือนิทาน ผลปรากฏว่า ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโคลงอยู่ระหว่าง 0.85 ถึง 0.94 และแบบทดสอบโคลงสามารถวัดความเข้าใจในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อทำการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านตามลำดับชั้นพบว่า นักเรียนในชั้นที่สูงกว่ามีความเข้าใจในการอ่าน สูงกว่า นักเรียนในชั้นที่ต่ำกว่า

พิมพ์พรณ สมหอม (2516) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลงที่ตัดทุกคำที่ 5 และที่ตัดทุกคำที่ 8 กับแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแบบ เลือกตอบและแบบทดสอบวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาไทยกับนักเรียนไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 , 6 และ 7 จำนวน 207 คน จากโรงเรียนวัดพลับพลาชัย พบว่า แบบทดสอบโคลงที่ตัดคำทั้ง 2 แบบ สามารถใช้แทนแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยแบบ เลือกตอบ และแบบทดสอบวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาไทยได้ และเมื่อเปรียบเทียบกันกับคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ที่ได้จากแบบทดสอบโคลงทั้ง 2 ชุด ในชั้นต่าง ๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างแบบทดสอบโคลงทั้ง 2 ชุด ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 6 แต่มีความแตกต่างในชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ แบบทดสอบโคลงทั้ง 2 ชุด ยังสามารถจำแนก ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงกว่า และต่ำกว่าได้ แต่เมื่อ เปรียบเทียบกับแบบทดสอบโคลงที่ตัดทุกคำที่ 5 และ 8 จะเห็นว่าแบบทดสอบที่ตัดทุกคำที่ 8 จำแนกความเข้าใจใน

การอ่านภาษาไทยของนักเรียนในชั้นสูงกว่าและต่ำกว่า ได้ศึกษาแบบทดสอบโคลซที่ตัดคำทุกคำที่ 5 พิมพ์ธรรม ให้ข้อสังเกตว่า ความสามารถในการอ่านน่าจะมีความสัมพันธ์กับการตัดคำในแบบทดสอบโคลซ กล่าวคือ ถ้าเหลือคำหรือข้อความไว้มาก ผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านสูงย่อมสามารถเติมคำได้ง่าย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ทำแบบทดสอบโคลซที่ตัดคำทุกคำที่ 8 ได้ดีกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีความสามารถในการอ่านสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จึงสามารถใช้ข้อความที่เหลืออยู่เป็นจำนวนมากในแบบทดสอบที่ตัดคำทุกคำที่ 8 เป็นตัวแนะในการเติมคำ และทำให้เติมคำได้ถูกมากกว่าในการเติมคำในแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกคำที่ 5 ซึ่งคำต่าง ๆ ถูกตัดไปเป็นจำนวนมากกว่า

กัลยา กาญจนารักษ์ (2517) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบทดสอบโคลซ ที่ตัดคำออกทุกคำที่ 7 และแบบสอบโมติฟายด์โคลซแบบเลือกตอบ ในการวัดความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 และ 7 โรงเรียนวัดพระปฐมเจดีย์ จำนวน 180 คน และนักศึกษาศาสตรมหาวิทาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม จำนวน 60 คน ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนจากแบบสอบโมติฟายด์โคลซแบบเลือกตอบ ได้สูงกว่าแบบสอบโคลซที่ตัดคำทุกคำที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่า แบบสอบทั้งสองสามารถ จำแนกความเข้าใจในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนตามลำดับชั้นได้

ภาวนา จันทร์ธรรม (2517) ได้ศึกษาการใช้วิธีการโคลซแบบเจาะจงตัดชนิดของคำในการเปรียบเทียบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 และ 7 จำนวน 180 คน และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทาลัยศิลปากร จำนวน 60 คน โดยใช้แบบสอบโคลซ 4 ฉบับ ซึ่งสร้างจากข้อความเดียวกัน โดยตัดคำที่ 7 เฉพาะคำนามและสรรพนาม ตัดเฉพาะคำกริยา และตัดเฉพาะคำวิเศษณ์และคำบุพบท ผลปรากฏว่าแบบสอบโคลซทั้ง 4 ฉบับ สามารถจำแนกความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนได้

ดาราวดี นิตยศรี (2518) ได้ศึกษาการตัดคำต่างกัน 5 ตำแหน่ง ของแบบสอบโคลซ คือ ตัดทุกคำที่ 5, 6, 7, 8 และ 9 ที่มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาปีที่ 2 วิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน 92 คน ผลปรากฏว่า คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโคลซ ในแต่ละกลุ่มและแต่ละฉบับ แตกต่างกัน การละคำใน

ค่าแห่งของค่าที่มากขึ้น ทำให้นักเรียนได้คะแนนสูงขึ้น กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนของแบบสอบโคลซที่ตัดทุกค่าที่ 5, 6, 7 และ 8 ได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำ และนักศึกษากลุ่มสูงสามารถทำคะแนนของแบบสอบโคลซที่ตัดทุกค่าที่ 7 และ 8 ได้สูงกว่าคะแนนของแบบทดสอบโคลซที่ตัดทุกค่าที่ 5, 6 และ 9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เดือนใจ วัฒนา (2518) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบแบบสอบเลือกตอบกับแบบสอบโคลซ ที่ตัดค่าต่างกันในการวัดความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิทยาลัยพิตรพิมุข จำนวน 140 คน ผลปรากฏว่า ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบสอบเลือกตอบสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ก็ได้คะแนนจากแบบทดสอบโคลซสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เช่นเดียวกัน การตัดค่าในแบบสอบโคลซต่างกันมีผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ